

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/120/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010151
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120010151.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného U. A., nar. X. E. XXXX v X., trvalé bydlisko A. XXXX/X, S., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. októbra 2020, č. k. 4T/3/2020-231, na verejnom zasadnutí konanom 27. mája 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného U. A. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 5. októbra 2020, č. k. 4T/3/2020-231, bol obžalovaný U. A. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že

dňa 15. januára 2019 v čase asi o 7:40 h. ako vodič špeciálneho motorového vozidla sanitná RZP, MERCEDES-BENZ 315 CDI, evidenčného čísla TT234DS pri cúvaní po parkovisku pri oddelení neurológie, Fakultnej nemocnice v Trnave si nezaistil bezpečné cúvanie, následkom čoho zadnou časťou motorového vozidla narazil do chodkyne Y. A., ktorá spadla na zem a časť jej bundy zachytil kardanový hriadeľ vozidla, ktorý postupným otáčaním zakliesnil Y. A. medzi kardanový hriadeľ a spodnú časť karosérie vozidla, čím jej spôsobil úrazový šok, roztrhnutie sleziny, zlomeninu 4 - 11 rebra vpravo, pneumotorax vpravo, krvácanie do hrudníka obojstranne, zlomeninu tela 12. hrudného stavca, zlomeninu krídla klinovej kosti spodiny lebky vpravo, odreninu nosa, zlomeninu 2 - 5 rebra vľavo, pomliaždenie pľúc, pomliaždenie a odreninu prednej brušnej steny vpravo, zlomeninu krížovej kosti, poranenie pečene, pomliaždenie obličky vľavo, tržnú ranu nad obočím vpravo, pomliaždenie kolena vpravo s celkovou dobou liečenia 2 mesiace, čím obvinený svojim konaním porušil povinnosť ustanovenú v § 22 ods. 2, ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, s celkovou dobou liečenia dva mesiace, čím bola poškodená obmedzená na obvyklom spôsobe života počas hospitalizácie od 15.01.2019 do 26.02.2019 a v ambulantnej liečbe od 27.02.2019 do 18.03.2019.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l) a k) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, ktorého výkonu mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., za splnenia ust. § 49 ods. 2 Tr. zák. (vzhľadom na vymedzenie skutku ako nedbanlivostného) podmieniene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu na 30 (tridsať) mesiacov. Súčasne mu podľa § 61 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 1 (jeden) rok.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd skonštatoval, že výrok o vine s poukazom na ust. § 172 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) neodôvodňoval, nakoľko sa prokurátor a obžalovaný po vyhlásení rozsudku vzdali práva na podanie odvolania a obžalovaný zároveň vyhlásil, že nesúhlasí s podaním odvolania vo svoj prospech osobami uvedenými v § 308 ods. 2 Tr. por.

V rámci odôvodnenia výroku o treste okresný súd uviedol, že u obžalovaného zistil dve poľahčujúce okolnosti a síce, že sa priznal sa k spáchaniu trestného činu a úprimne ho oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a že sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu (§ 36 písm. k) Tr. zák.). Nepriznanie ďalšej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, že pred spáchaním skutku viedol riadny život, odôvodnil okresný súd tým, že obžalovaný má viacero záznamov v registri priestupkov a tiež tým, že skutok spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia. Nezistil u neho žiadnu z príťažujúcich okolností, pričom na predchádzajúce odsúdenie neprihliadol titulom jeho zahľadania, ako aj jeho nedbanlivostnej povahy. Následne okresný súd v zmysle § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. skonštatoval prevahu poľahčujúcich okolností, čo je predpokladom pre aplikáciu § 38 ods. 3 Tr. zák. Výmera základnej trestnej sadzby pre obžalovaného bola od 12 mesiacov do 60 mesiacov a po aplikácii § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. od 12 mesiacov - 44 mesiacov a následne po aplikácii záverov Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 k aplikácii § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona bola sadzba upravená od 8 mesiacov do 44 mesiacov.

Ďalej okresný súd argumentoval, že obžalovaný má v registri trestov evidované jedno odsúdenie, pričom aktuálne sa na neho hľadá akoby nebol odsúdený. Avšak posudzovaný skutok spáchal v čase, keď skúšobná doba prvého odsúdenia ešte neuplynula. V doručenom trestnom rozkaze bol obžalovanému uložený trest na 24 mesiacov s podmieneným odkladom na 48 mesiacov, pričom obžalovanému nebol uložený trest zákazu činnosti. Následne (po prijatí vyhlásenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní), bolo podľa názoru okresného súdu nevyhnutné uložiť mu trest zákazu činnosti, a to s prihliadnutím na účel generálnej prevencie. Obžalovaný nie je osobou, u ktorej by mal okresný súd za preukázané, že má sklony k riskantnej jazde, resp. riskovaniu v cestnej doprave. Na osobu, ktorá je vodičom RZP sa však kladú nároky aj cez optiku jeho pracovných skúseností. Iným slovom, ide o osobu s mimoriadnymi skúsenosťami pri rôznych (zrejme kolíziou hroziacich) situáciách v cestnej doprave. V prípade osoby s takýmito skúsenosťami, resp. s takouto praxou je možné dôvodne očakávať primeranú opatrnosť pri vedení motorového vozidla s právom prednostnej jazdy v momente, keď toto vozidlo vychádza z priestoru mimo vozovky na cestnú komunikáciu („vyparkováva“ resp. „cúva na cestu“). Obžalovaný mal možnosť si privolať v situácii zlého rozhľadu pomoc, pričom v blízkosti, aj podľa spisu, boli jeho kolegovia, pričom tak ale neučinil. Neuložením trestu zákazu činnosti obžalovanému by nebol naplnený jeden z účelov trestného konania, konkrétne ochrana verejnosti pred následkami (aj neúmyselných) trestných činov. Tento záujem má v danom prípade prednosť aj pred rizikom sťaženia uplatnenia obžalovaného, u ktorého je v prípade pokračovania vo výkone jeho povolania zvýšené riziko opakovania minimálne obdobného skutku. S ohľadom na fakt, že obžalovaný je osobou v tzv. pred dôchodkovom veku postačí podľa názoru súdu uloženie zákazu činnosti v minimálnom rozsahu (t. j. vo výmere 1 rok).

Pokiaľ ide o náhradu škody, k nej okresný súd uviedol, že nakoľko bol riadne a včas uplatnený len nárok na náhradu škody zo strany poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., pričom tento nárok bol nielen uznaný, ale aj vyplatený poškodným pred začatím hlavného pojednávania, pričom z listinných príloh predložených obhajcom bolo zrejme nielen uhradenie nároku, ale aj jeho zaevidovanie poškodnou, tak o tomto nároku nerozhodoval.

Ohľadom nároku poškodenej Y. A. (ďalej len poškodnená) dospel okresný súd k záveru, že tento nebol riadne a včas uplatnený, nakoľko zástupca poškodenej ho uplatnil voči poisťovni titulom povinného zmluvného poistenia motorového vozidla, pričom do spisu bol postúpený poisťovňou Kooperativa, a. s., teda nebol uplatnený poškodnou voči obžalovanému v tomto trestnom konaní, preto o ňom okresný súd nerozhodoval.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania.

Obžalovaný po porade s obhajcom Mgr. Petrom Odehnalom (ďalej len obhajca) sa vzdal práva podať odvolanie čo do výroku o vine, avšak podal odvolanie čo do výroku o treste.

Zahlásené odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu Mgr. Petra Odehnala osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 9. novembra 2020, v ktorom namietal uložený trest v časti zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel vo výmere 1 (jeden) rok ako neprimerane prísny.

Poukázal na to, že trestným rozkazom z 23. januára 2020, sp. zn. 4T/3/2020, vydaným v tejto veci bol uznaný za vinného a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, ktorý mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 48 mesiacov, pričom vtedy bola u neho zistená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a žiadna príťažujúca okolnosť. Od vydania trestného rozkazu do vyhlásenia napadnutého rozsudku nevyšlo najavo nič nové, čo by vyznelo v jeho neprospech. Už pri vydávaní trestného rozkazu okresný súd aplikoval § 38 ods. 3 Tr. zák., preto mu nie je zrejme, prečo mu v napadnutom rozsudku uložil prísnejší trest za situácie, že mu priznal ďalšiu poľahčujúcu okolnosť.

Podľa obžalovaného je odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadom výroku o treste rozporuplné a nekonzistentné. Na str. 5 odôvodnenia je uvedená „Ohľadom trestu, súd prihliadol na zaužívanú prax, ktorá s prijatím vyhlásenia obžalovaného o jeho vine podľa § 257 písm. b) Tr. zák. spája uloženie nižšieho trestu ako bez vyhlásenia, pričom súd mal za dôvodné uložiť de facto nižší trest ako v prípade vydaného trestného rozkazu“. Zároveň však vo výroku napadnutého rozsudku uložil aj trest zákazu činnosti podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorý v trestnom rozkaze uložený nebol. Výrok o treste je tak v rozpore s odôvodnením rozsudku.

Rovnako rozporuplné sú úvahy o tom, či okresný súd prihliadal alebo neprihliadal na jeho predchádzajúce odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 5T/125/2015, v ktorom sa osvedčil 10. júla 2019. Hneď prvá argumentácia uvedená v odôvodnení ohľadom výroku o treste sa týka jeho predchádzajúceho odsúdenia, teda zrejme túto okolnosť považoval za významnú pri úvahách o uložení trestu. Predchádzajúce odsúdenie a aj jeho zahľadanie bolo okresnému súdu známe už pri vydávaní trestného rozkazu, teda nejde o novú skutočnosť, ktorá by vyšla najavo až na hlavnom pojednávaní. Za celkom nezákonný považoval komentár o okresného súdu o nesprávnej právnej kvalifikácii pri minulom odsúdení s tým, že mal byť vtedy vraj stíhaný a odsúdený s prísnejšou právnou kvalifikáciou. Z toho je zrejme, že okresný súd sa snažil revidovať predchádzajúce právoplatné odsúdenie, ktoré považuje za neprávne, a preto mu uložil trest zákazu činnosti v prebiehajúcim trestnom konaní.

Nestotožňuje sa ani s tým, že okresný súd prihliada na predchádzajúce rozhodnutie, keďže k jeho zahladeniu došlo ešte skôr ako bol vydaný trestný rozkaz. O uložení trestu má rozhodnúť súd podľa aktuálne známych okolností, preto v čase vyhlásenia napadnutého rozhodnutia mal brať do úvahy, že sa na neho hľadí ako na netrestaného.

Ďalej obžalovaný namietal, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. Zo spôsobu spáchania skutku a z mechanizmu vzniku nehody vyplýva, že sa nejednalo o úmyselné a nezodpovedné porušenie predpisov na úseku bezpečnosti cestnej premávky v tom zmysle, že jeho jazda nevykazovala znaky riskantnej jazdy, nejednalo sa o ignorovanie dopravného značenia. Na vzniku nehody sa podieľala neprehľadná situácia v mieste zrážky. Pracuje ako vodič sanitného vozidla vo FN Trnava. Má 61 rokov, vodičom sanitky je od roku 1986 nepretržite, počas tohto obdobia má evidované 4 priestupky na úseku cestnej dopravy. Má najazdených viac ako 1 milión kilometrov. Žije normálny rodinný život. Je pred dôchodkovým vekom a pre výkon zamestnania potrebuje vodičský preukaz. V práci je zodpovedný, dochvilný, svedomitý, prispôsobivý a voči pacientom ústretový. Bez vodičského oprávnenia nemôže vykonávať svoju prácu a v jeho veku už inú prácu nenájde. Pre poškodenú zabezpečil okamžitú pomoc. O jej zdravotný stav sa intenzívne zaujímal. Ospravedlnil sa jej a skutočne ho to mrzí. Na túto argumentáciu súd v napadnutom rozsudku vôbec neprihliadol. Aj okresný súd na str. 3 argumentoval, že vedie riadny život, no napriek tomu sa táto argumentácia vo výroku neodzrkadlila.

S poukazom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozsudkom o trest rozhodne tak, že mu prizná ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a neuloží mu trest zákazu činnosti.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 19. novembra 2020.

Za účelom prejednania odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 27. mája 2021, ktorého sa zúčastnila prokurátorka krajskej prokuratúry, obhajca obžalovaného Mgr. Peter Odehnal a tiež obžalovaný. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti oboch poškodených, ktorí sa nedostavili a svoju neúčast' neospravedlnili.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal.

V rámci konečných návrhov prokurátorka uviedla, že žiada odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť v zmysle § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného Mgr. Peter Odehnal doplnil odvolanie v tom smere, že zmyslom uloženia trestu zákazu činnosti zo strany okresného súdu bolo revidovať predchádzajúce odsúdenie obžalovaného, čo vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý postup on považuje za nezákonný, klient je stále zamestnaný vo FN Trnava, pričom má približne rok do dôchodku. Od skutku, ktorý sa teraz prejednáva, sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, preto navrhol, aby krajský súd zrušil výrok o treste a rozhodol sám tak, že obžalovanému prizná aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. s tým, že mu nebude ukladať trest zákazu činnosti. Obžalovaný sa pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu.

Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania preskúma napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Následne s poukazom na ust. § 317 ods. 1 Tr. por. krajský súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, obžalovaný v odvolaní žiadne chyby nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom žiadne pochybenia nezistil. Zo zápisnice z

hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd vykonal ohľadom výroku o treste dokazovanie procesne správne a v rozsahu dostatočnom na zákonné a spravodlivé rozhodnutie.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytýka jeho prísnosť, krajský súd považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a

spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a

nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie,

príčom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a

trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé.

Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného správne preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne u neho zistil dve poľahčujúce okolnosti, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zák.) a dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu (§ 36 písm. k) Tr. zák.). Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, túto obžalovanému ani podľa názoru krajského súdu nebolo možné priznať s poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenie, aj keď bolo medzičasom zahladené. Priťažujúcu okolnosť u neho ani krajský súd nezistil. Správne potom pri prevahe poľahčujúcich okolností okresný súd aplikoval ust. § 38 ods. 3 Tr. zák. a znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby 5 rokov o jednu tretinu, teda na 44 mesiacov.

Pokiaľ ide o výmeru trestu, tak 18 mesačný trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu na 30 mesiacov je trest uložený v rámci tzv. modifikovanej trestnej sadzby, blízko dolnej hranice a určená skúšobná doba 30 mesiacov je v dolnej polovici zákonného rozpätia určeného ust. § 50 ods. 1 Tr. zák. Takto uložený podmienený trest odňatia slobody je aj podľa názoru krajského súdu spravodlivý a primeraný okolnostiam prípadu a osobe obžalovaného, ktorému vzhľadom na jeho doterajší život nebolo ani podľa názoru krajského súdu potrebné ukladať nepodmienený trest odňatia slobody. Rovnako ale nebolo možné obžalovaného potrestať alternatívnym trestom k trestu odňatia slobody, tu najmä vzhľadom na fakt, že skutok spáchal v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, aj keď toho času už zahladeného.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, ktorého uloženie obžalovaný v podanom odvolaní primárne namietal, je potrebné prisvedčiť obhajobe, že pri trestných činoch v doprave nie je nevyhnutné zakaždým ukladať páchatel'ovi trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, pretože takýto postup by mohol byť v rozpore so zásadami a hľadiskami rozhodnými pre ukladanie trestu. Aj pri trestných činoch v doprave je potrebné pri ukladaní trestu zohľadňovať konkrétne okolnosti toho ktorého prípadu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Inak povedané, individualizácia trestu je prostriedkom na dosiahnutie primeranosti trestu, pričom len primeraný trest je trestom spravodlivým.

Zároveň ale platí, že neuloženie trestu zákazu činnosti v prípade spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví spravidla neplní účel trestu, najmä z hľadiska generálnej prevencie. Taktiež ukladanie trestu zákazu činnosti pri trestných činoch v doprave, aj za situácie, že bola spôsobená len „ľahká“ ujma na zdraví, nemožno hodnotiť ako výnimočný postup súdu, lebo k ukladaniu tejto sankcie, pri posúdení samozrejme konkrétnych okolností tej ktorej prejednávanej veci, súdy pristupujú pomerne bežne.

Zohľadňujúc potom vyššie popísané hľadiská dospel krajský súd k záveru, že uloženie trestu zákazu činnosti je v prejednávanej veci nevyhnutné, predovšetkým s poukazom na charakter obžalovaným

porušenej povinnosti, spôsobené následky v podobe ťažkej ujmy na zdraví poškodenej a fakt, že obžalovaný sa trestného činu dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za iný nedbanlivostný trestný čin spáchaný v súvislosti s vedením motorového vozidla. Konkrétne bol obžalovaný rozsudkom Okresného súdu Trnava z 1. marca 2016, sp. zn. 5T/125/2015, právoplatným 1. marca 2016, odsúdený za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 20.01.2015 v čase približne od 07.30 do 08.00 hod. v Trnave na Rybníkovej ulici v smere od Bučianskej ulice viedol osobné motorové vozidlo značky Suzuki IGNIS evidenčného čísla TT328CI, v priebežnom jazdnom pruhu, pričom dostatočne nesledoval situáciu v cestne premávke a žiadnym spôsobom nereagoval na neznáme motorové vozidlo stojace v smere jeho jazdy v odbočovacom jazdnom pruhu vľavo pred priechodom pre chodcov, v dôsledku čoho nestihol zabrzdiť a narazil pravou prednou časťou vozidla do chodkyne P. O., ktorá prechádzala po priechode pre chodcov od centra k hale Slávia z pohľad obvineného z ľavej na pravú stranu vozovky, čím spôsobil P. O. zranenia - zlomeninu vonkajšieho hrboľa holennej kosti vľavo, a pomliaždenie kolena vpravo vyžadujúce dobu liečenia najmenej 6 týždňov a práce neschopnosť v trvaní sedem až osem týždňov.

Za to bol odsúdený podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., s použitím ust. § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov, ktorého výkonu mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu na 3 roky. Súčasne bol zaviazaný k náhrade škody.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru trestu zákazu činnosti, krajský súd je toho názoru, že na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti mu bolo potrebné uložiť vyšší trest, nie na samej dolnej hranici jedného roka, avšak pre absenciu odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného nebolo možné tento nedostatok napraviť.

Takto uložené tresty síce vyjadrujú morálne odsúdenia konania obžalovaného spoločnosťou, no len čas ukáže, či ich kombinácia splní svoju funkciu z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tak potreba vodičského oprávnenia pre výkon povolania podľa názoru krajského súdu nie je takou okolnosťou, ktorá by s ohľadom na spôsobený následok a fakt, že trestný čin bol spáchaný v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, bola natoľko mimoriadna, že by odôvodňovala neuloženie trestu zákazu činnosti.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na fakt, že predchádzajúce odsúdenie, ktorým súd argumentoval, má už zahladené, k tomu krajský súd uvádza, že samotná skutočnosť, že sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, ešte neznamená, že by sa na neho malo hľadiť tak, ako keby sa skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený, vôbec nestal. Zákon totiž ustanovuje len fikciu neodsúdenia páchatel'a v dôsledku zahľadania odsúdenia, nie teda fikciu, že sa nestal skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Inak povedané, zahladením odsúdenia, alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel' spáchal trestný čin (R 71/1975). Fikcia zahľadania odsúdenia nebráni tomu, aby súd pri hodnotení možnosti nápravy prihliadol na skutočnosť, že páchatel' už v minulosti spáchal trestný čin, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery z hľadiska jeho sklonu k trestnej činnosti a jeho vzťahu k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosti jeho nápravy a podobne (R 10/1974).

Pokiaľ obžalovaný namietal, že okresný súd de facto prehodnocoval trest uložený mu skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava z 1. marca 2016, sp. zn. 5T/125/2015, právoplatným 1. marca 2016, ide o námietku nedôvodnú. Okresný súd len poukázal na fakt, že predchádzajúce odsúdenie obžalovaného sa rovnako týkalo nedbanlivostného trestného činu spáchaného v doprave v súvislosti s vedením motorového vozidla, kedy obžalovaný spôsobil inej osobu ťažkú ujmu na zdraví, no napriek tomu mu trest zákazu činnosti uložený nebol, hoci spravidla v takýchto prípadoch ukladaný býva, čo je súdom zrejmé z ich úradnej činnosti. A spomínal to preto, lebo obžalovaný sa rovnakého benefitu v podobe neuloženia trestu zákazu činnosti domáhal aj v tejto veci. Takáto argumentácia bola zo strany okresného súdu plne na mieste, nakoľko ide o okolnosť významnú z hľadiska potreby ukladania trestu zákazu činnosti v tejto trestnej veci.

Ukladanie niektorého z týchto trestov (odňatia slobody či zákazu činnosti) s použitím ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam v súvislosti s realizovaným vyhlásením obžalovaného o vine, ktoré okresný súd prijal, neprichádzalo ani podľa názoru krajského súdu u obžalovaného do úvahy, nakoľko trest odňatia slobody, tobôž trest zákazu činnosti uložený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby by s určitosťou u obžalovaného nespĺnili svoj účel, najmä z hľadiska individuálnej prevencie.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na to, že mu okresný súd trestným rozkazom vydaným v tejto trestnej veci nedôvodne sprísnil trest, keď mu pridal aj trest zákazu činnosti, ide o námietku nedôvodnú. Výmeru trestu

odňatia slobody okresný súd v napadnutom rozsudku oproti trestu v trestnom rozkaze podstatne znížil, jednak s poukazom na ďalšiu priznanú poľahčujúcu okolnosť, zohľadňujúc tiež realizované vyhlásenie o vine. A pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, tak treba zdôrazniť, že odpor voči trestnému rozkazu podal aj prokurátor a je dôvodné sa domnievať, že tak učinil práve kvôli neuloženiu trestu zákazu činnosti v trestnom rozkaze, keďže skutkové okolnosti prípadu sa v rozsudku oproti trestnému rozkazu zásadne nezmenili a v rozsudku uložený trest prokurátor nenamietal.

Nezistiac teda dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.